

LES LLIBERTATS NACIONALS DE CATALUNYA i la Repùblica

per Wenceslau Colomer

HEM afirmat i afirmem que els capitulators Terrades, Pi i Sunyer i Humbert Torres realitzem la més vil de les traïcions a Catalunya, a la seva heroica lluita Catalunya, a la seva heroica lluita Catalunya i les Llibertats nacionals.

Aquesta veritat incontrovertible no la podem desmentir aquests senyors per més cor de sum, mentides i insultos que posen en circulació. Les afirmacions de fidelitat a Catalunya, adúlbes acompañades d'una certa agudització verbal de la demagogia xivinità i amb calunies secessives de l'arsenal imperialista, no em impressionen ni poden impressionar a ningú. Al traidor li costa molt de reconèixer francament la seva traïció. Sempre tracta d'encover-hi, d'admetre d'idealitzar-la i, en el cas concret d'aquests senyors, amb més moixiu, puix que la part més important del seu miserabla paper consisteix a tractar d'arrossegar amb els com més catalans major, particularment de llur partit, cosa impossible si publiquen gos sin manfestar llurs veritables propòsits.

Els fets, però, són massa evidents.

FRANCIO i el seu règim, és a dir, la dictadura terrorista de grans terratinentis i capitalistes espanyols, la dictadura terrorista de grans industrials i financers catalans, opriméix nacionàllement el nostre poble com mai cap altra tirana no ho ha fet.

Ara bé, la lluita del nostre poble i dels altres pobles d'Espanya ha col·locat el règim franquista en una situació crítica, i oporten fer. Per això, els seus mantenidors imperials estrangers, s'esforcen per salvar-lo mitjançant un canvi de façana, sense tocar res de les seves esències, li donen un cert color «democràtic» i d'aquesta manera pugui servir millor els pàrns expansionistes de l'imperialisme nord-americà. En aquesta direcció s'esforcen per impedir la lluita de les forces d'antifranquistes, per liquidar les institucions republicanes i, entre elles, les organitzacions que Catalunya va donar durant la República. Els capitulators Terrades, Pi i Sunyer i Humbert Torres contribueixen amb la seva divisió i desmorallitzadora, amb llur acció caudadora, a la reatració d'aquests esforços tendents a salvar el règim de la més negra reacció catalana, de la més negra reacció.

Aquesa lluita del nostre poble ha forçat el franquisme, també en el terreny nacional català, a cedir sobre algunes revindicacions parciales. Així, malgrat que segueixen prohibides les nostres sardanes i cançons de mestament, s'autoritzen les audiències sardanistes que permeten a les agrupacions sardanes existir i cantar algunes cançons en català. Així, malgrat que continua la prohibició d'ensenyanar en català i la nostra parla no és permesa en els treballs i en el funcionament dels organismes oficials, la persecució i l'escarn del nostre idioma s'ha endegat que com es toleren les publicacions de certes llibres en català. Tot això, val la pena d'insistir-hi, és el fruit de la lluita nacional del nostre poble, lluita de la qual el nostre Partit és l'ànim i el seu eix.

Qualsevol canvi de façana no millora l'actua situació que el propi Franco ha qualificat de «regime ismo ben entendido». L'odi dels reaccionaris de la resta d'Espanya contra les aspiracions nacionals de Catalunya, odi determinat per interessos de classe, és tradicional i tan extraordinari que, com es sabut, han fet sempre d'aquesta qüestió un problema de principi, d'una raigüera a tot. Els reaccionaris catalans no s'han interessat mai per les aspiracions nacionals de Catalunya. Malgrat dit, han jugat la funció d'«acionista» menys en consonància a llurs interessos de classe privilegiada. Quan no es han engonyat jugar aquesta carta, han prestat amb els reaccionaris de la resta d'Espanya, amb els anticatalans

més rabiosos, com Prio, contra els interessos nacionals de Catalunya. Així ho ferent els dirigents de la Lliga i així ho fan aquests senyors.

Sense la República, sense la democràcia, sense la independència i sobiranía d'Espanya, no serà possible que Catalunya pugui assolir la satisfacció dels seus drets més normals. Perquè les llibertats nacionals de Catalunya sovint són fàciliens amb un règim democràtic, amb una República popular.

Sota el règim franquista, tant evalua la misèria que es posa, Catalunya contindrà opri mida. El fei que entra e's pressors i al costat dels grans industrials i financers catalans figura en els esmentats senyors no canvia res d'aquesta realitat.

Tracta Catalunya i les seves aspiracions nacionals, dividir les forces antifranquistes, liqüdar les institucions republicanes, és traïr la República. Perquè la lluita nacional del nostre poble és una de les armes més poderoses que tenen els pobles d'Espanya en llur lluita contra Franco i la Falange.

D'altra banda, els que voldran els capitulators, afirman que són fidel a Catalunya i serveixen els interessos de grans industrials i financers catalans, fins i tots els seus mantenidors imperials estrangers, s'esforcen per salvar-lo mitjançant un canvi de façana, sense tocar res de les seves esències, li donen un cert color «democràtic» i d'aquesta manera pugui servir millor els pàrns expansionistes de l'imperialisme nord-americà. En aquesta direcció s'esforcen per impedir la lluita de les forces d'antifranquistes, per liquidar les institucions republicanes i, entre elles, les organitzacions que Catalunya va donar durant la República. Els capitulators Terrades, Pi i Sunyer i Humbert Torres contribueixen amb la seva divisió i desmorallitzadora, amb llur acció caudadora, a la reatració d'aquests esforços tendents a salvar el règim de la més negra reacció catalana, de la més negra reacció.

Hi ha de dir que estem segurs que el nostre poble, sense exclusió ni més ni menys d'ells, i m'altres partides d'Esguarda Republicana de Catalunya, donarà la reposta que mereixen aquests elements que per la seva acció s'han col·locat a l'estatut de la baricada. Res ni ningú ens deu desviar del camí que ens ha trinxat. Més que mai contribuirem a la lluita de les nostres forces a la Falange, per la República i les nostres llibertats nacionals. Més que mai farem per voluntat pròpia, que mai l'ajudem a unir els Partits i les Organitzacions, totes les forces antifranquistes, democràtiques i republicanes de Catalunya, i en el seu camí d'aqueixa capçalera, que el nostre poble, que els nostres obrers i pagesos organitzem arrere de Catalunya. Com el tinent a través del Consell Nacional de la Resistència que hem d'integrar com més aviat millor i a través del Consell que necessita amb urgència, que exigeix Catalunya.

En mig segurs que la unitat de tots els Partits i Organitzacions antifranquistes de Catalunya, de tos le's forces i patrotes catalans, sembla haver avut una realitat, malgrat els esforços dels capitulators i Terrades, Pi i Sunyer i Humbert Torres. Aquesta unitat té un ampli camp de possiblestas, a través de s'consells de la Resistència que el nostre poble, que els nostres obrers i pagesos organitzem arrere de Catalunya. Com el tinent a través del Consell Nacional de la Resistència que hem d'integrar com més aviat millor i a través del Consell que necessita amb urgència, que exigeix Catalunya.

En aquesta lluita del nostre poble ha triomfat el franquisme, també en el terreny nacionàl català, a cedir sobre algunes revindicacions parciales. Així, malgrat que segueixen prohibides les nostres sardanes i cançons de mestament, s'autoritzen les audiències sardanistes que permeten a les agrupacions sardanes existir i cantar algunes cançons en català. Així, malgrat que continua la prohibició d'enseryanar en català i la nostra parla no és permesa en els treballs i en el funcionament dels organismes oficials, la persecució i l'escarn del nostre idioma s'ha endegat que com es toleren les publicacions de certes llibres en català. Tot això, val la pena d'insistir-hi, és el fruit de la lluita nacional del nostre poble, lluita de la qual el nostre Partit és l'ànim i el seu eix.

Qualsevol canvi de façana no millora l'actua situació que el propi Franco ha qualificat de «regime ismo bien entendido». L'odi dels reaccionaris de la resta d'Espanya contra les aspiracions nacionals de Catalunya, odi determinat per interessos de classe, és tradicional i tan extraordinari que, com es sabut, han fet sempre d'aquesta qüestió un problema de principi, d'una raigüera a tot. Els reaccionaris catalans no s'han interessat mai per les aspiracions nacionals de Catalunya. Malgrat dit, han jugat la funció d'«acionista» menys en consonància a llurs interessos de classe privilegiada. Quan no es han engonyat jugar aquesta carta, han prestat amb els reaccionaris de la resta d'Espanya, amb els anticatalans

«El segle XX no és el segle del dòlar sinó el del comunisme»

diu la "Pravda"

El centenari del Partit Comunista ha estat brillantment celebrat a la URSS. En un article aparegut a la "Pravda", després de fer remarcar que NOMES ELS DEIXEPLS FIDELES DE LENIN I STALIN PODEN ESSER QUALIFICATS DE MARXISTES, diu:

«La burguesia no va poder anhilhar el comunisme al seu naixement. I encara més impossible de destruir-lo avui. El segle XX no és el segle del dòlar, com pretencen els imperialistes, sinó que és el segle del comunisme.

Les forces del camp del socialisme i de la democràcia són més potents que les del camp imperialista. Els comunistes d' tots els països saben que el perill primordial per la classe obrera resideix en la substitució de les seves pròpies forces i la sobrestimació de les forces d' l'imperialisme.

En tots anys, l'avanguarda comunista de la classe obrera no era més que un petit grup d'homes Avui, els partits comunistes constitueixen un extret que aplega milions d'homes, poderós per la seva organització, el seu potentia i fidelitat a les masses i al marxisme-leninisme.

Els recents esdeveniments de Txecoslovàquia demostren que la classe obrera constitueix un factor decisiu en la defensa dels règims democràtics i populars contra els exteriors.

Aquest mes serà posat en venda un fullet contenen la traducció catalana del Manifest

«EUROPA TE MANDRA»

Chicago Tribune



La Ruita

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI-N. 142. Preu 6 fr. de 3 març del 1948 L'edifici i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19, París XII

1 Txecoslovàquia

LA FORÇA

de les

masses popu'ars!

Tal com anunciable en el nostre darrer número, la crisi txecoslovaca ha estat resolta.

El comandat Clement Gottwald, in-

terpretant els sentiments i afans progresius de les masses populars, ha

constitutit un Govern en el qual no

hi ha cap dels cinze ministres dimisio-

naris de la lluita que meno Txecoslovàquia, que recolza Franco i que nega al poble espanyol tot ajut per a alliberar-se de la tirània feixista?

En nom de la democràcia que omple Grècia de rutes i de sang, que ajuda els feixistes grecs i que beneix els crims de dret com que passen penjades de l'argó de llurs monstres, i els sagrats dels gloriosos combatents de l'anarcisme, que examinen les possibilidades d'exit de llurs plans agressius.

Aquests genys no pot complir, independentment de llur potència militar i econòmica, amb l'adhesió de llurs propis pobles a llur política reaccionària i aggressiva.

Els que els treballadors britànics nord-americans marxaran sense protesta pel camí d'una nova guerra, guerra reaccionària, guerra dirigida contra els pobles i països que després de la terrible experiència del feixisme han entat de ple en el camí del Socialisme?

Evidentment que no. I als al costat del poble, qui obrirà britànicament la lluita contra el feixisme, no se senten plegats.

I en d'uns anys de lluita contra el feixisme, de lluita armada i de resistència heroica, els espanyols hem arribat a coneixre en què consisteixen els principis democràtics de l'imperialisme anglès-saxó i dels seus servidors d'altres països.

I quan es definir-se, quan es definirà el camp de la nostra heràldica, i de la nostra bandera, i de la nostra llengua, i de la nostra cultura, i de la nostra lluita, i de la nostra lluita contra el feixisme, i de la nostra lluita contra el comunisme?

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al costat dels que enten la democràcia, no com una figura però a districte les masses opresores i explotadores, sinó que, donant el seu veritable contingut a aquells que l'alliberen els treballadors de l'opressió i l'defensem amb patriotisme evolucionari, la independència i sobiranía del poble i de privacials.

Que estem al cost

Uronimitat dels catalans sense la classe obrera?

EL SENYOR TERRADELLES NO HA APRES RES DE BO

L'editorial del darrer número de "la Humanitat" intenta explicar la crisi del Govern de la Generalitat, els autors de la qual són els actuals dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya i al seu davant, el senyor Terradelles. Tanmateix, les seves raons són de peu de bany i no responden en res al contingut del manifest que el nostre Partit adrecava als catalans en data del 1 de febrer, per haver-se el documentat del nostre Comitè Central (és a dir) que oblia "la Humanitat" a justificar el missatge del President Irla al nostre poble donant per hechada la missió del darrer Govern de Catalunya.

Com està volgutser enganyar-se els mateixos —que no s'enganyen— els actuals dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya intencionen enganyar els catalans parlant-los d'una unanimitat nacional que no existeix, malgrat tot igualment com la Lliga Regionalista feia quan pretenia fer-sí perdonar pel poble de Catalunya les seves traïtors i fer prosperar la seva baixa política.

En la línia de la Lliga

Igual que Cambó Vento i Calvet, Puig i C. fàfet, Vall i Pujals, els sevres dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya intencionen enganyar els catalans parlant-los d'una unanimitat nacional que lindran només igual que la Lliga serà l'adhesió dels homes de Catalunya dels seus enemics mortals de la democràcia catalana i hispànica. De la Lliga aprenen els procediments i en la s'hembrullen per a fer passar llur adulterada mercaderia! Amb el nom de Catalunya als lavis i no amb la pàtria a turpada al cor, la Lliga tras el 1917, tras el 1919, tornà a tirar el 1921, es suïda definitivament el 1923 amb la traïció del cop d'estat de Primo de Rivera. I la Lliga parava sempre en nom de Catalunya, en reivindicava el monopoli, re-

començava a tenir però no pas pel camí que els actius dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya s'hann compromès de seguir amb interessos que no tenen res de catalans i els discursos i les abjuracions dels quals tenen dring de lluita esterllina i de lò que saben algunes cosa de les causes provocadores d'una crisi del Govern de Catalunya que "la Humanitat" intenta explicar amb un llenguatge i un espí perfectament de Lliga Regionalista. De Lliga, la qual cosa vol dir el renunciament absolut del que pot tornar a Catalunya les liberals autonòmiques, prèvia la primitiva condició que és la de reimplantar la República a Espanya: la Lliga unida dels catalans, la intrinsègica activa i violenta dels catalans contra la capturació que vol deixar subsistent el franquisme, una de les primeres maniobres de la qual és la de deixar Catalunya sense Govern de la Generalitat per Primo de Rivera, el partit amb batallat per Francesc Macià i Lluís Companys.

Segons la Lliga i els que pensaven car d'una forma o altra, Sobre els que fan igual que la Lliga, havien estat jàmbé, però, objecte d'excommunicació de la comunitat catalana i era l'espí de Cambó qui els-motjava de més catalans, d'antipatriotes i fins i tot d'heretges! La traïció de la Lliga el 1917 i les altres que van venir després no s'havien de justificar d'una forma o altra. Sobre els que havien canviat de camisa. La qual cosa, no impedeix que en dues eleccions hispàniques aquells «heretges» s'enduguessin el 1931 totes les actes de regidors i d'edits ls de Catalunya. I no fou pas perquè els arguments del seny català estançant a la Lliga, i tots les invocacions a l'ordre, a la concòrdia i una pàs de galindones més no haguessin aparegut en la propaganda electoral dels traïdors de tota la vida.

El poble català va dir prou car etas que feia des d'espanyoles de patrocinis de la plaça de la Cucurulla de Barcelona. Per això van tenir Repùblica i autonòmia. El 1931, es suïda definitivament el 1923 amb la traïció del cop d'estat de Primo de Rivera. I la Lliga parava sempre en nom de Catalunya, en reivindicava el monopoli, re-

La unanimitat dels desvagats i dels desertors

S'ha creu els mateixos tindrán el mateix destí de la Lliga Regionalista, i de la Lligueta, que s'havien arrancat els braços que el dijose Macià i que han migjat al desertor. No Catalunya no es farà mal a les posturades i no està amb dirigents d'Esquerra com els senyors Terradelles, Puig i Sureda, Humbert Torres... que pretén escamotcar-li les possibilitats de recuperar la perduda autonomia. I molt menys, existint com existeix el Partit de la classe obrera, el nostre P.S.U., que al cap de dotze anys no té ja res d'arriba contra allò que din amb tanta inconsciència l'organ del senyor Terradelles. Un partit que, per bé que més jove que l'Esquerra, té una història intensa feta amb la sang dels seus milers militants a Catalunya, a Ma Corea, a Aragó, a Madrid, a l'Ebre, a tots els fronts de la República durant la nostra guerra, i des de França a la U.R.S.S., els tombes dels nostres militars caiguts en la lluita contra el fascisme ho acrediten bé prou. Com hi acrediten a l'interior de Catalunya, morint lluitant contra l'actua fúria fanguista, Jaume Girbau, Rocà, Piñós, Serret, i els que en presons sofrissen martirs dels falangistes.

Li "unanimitat" dels catalans de la

tornarem a tenir però no pas pel camí que els actius dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya s'hann compromès de seguir amb interessos que no tenen res de catalans i els discursos i les abjuracions dels quals tenen dring de lluita esterllina i de lò que saben algunes cosa de les causes provocadores d'una crisi del Govern de Catalunya que "la Humanitat" parla, feta d'adversaries dels catalans de dins i fora dels partits i als diputats de l'Esquerra post-macis, que han anat a Catalunya amb els espanyols franquistes i la dels responsables del partit que van a Venezuela fugit de faci de feina, d'accord amb l'actiu Terradelles, la guerra. Una summissió feta d'un culdecafe que passen l'rstona al voluntari de la lluita presidida pel nostre partit, patent que a Barcelona compta amb el beneplacit de la policia franquista, per tal com els seus cabdillanes són d'allò més respectables, i que a l'exterior es reforma amb la "conseqüència" de desertors com el Ventura i Gassol, el qual dit sigui de passat, se'l poden ben guardar i considerar-se'l lot.

Al costat del President Irla, però per a lluitar

Però els capituladors i els dides segues del franquisme —actual Director de l'Esquerra compresa— s'estan tornant contra la voluntat dels catalans d'essa "unanimitat" i no meus, per tal com a Catalunya un partit com el nostre ultra lluita condueixen contra el franquisme, una de les primeres maniobres de la qual és la de deixar Catalunya sense Govern de la Generalitat.

Aquesta maniobra que no prosperara ha estat dura dels actius dirigents de l'Esquerra Republicana de Catalunya entre els que s'enfiguren alguns que no en són ni fundadors i que n'havien dit mitjament. I d'allà, com el senyor Terradelles, l'abandonà el 1933 per a integrar-se al grup de "l'Opinió", pensant-se que aquest grupet destiaria l'Esquerra. Però Macià i Companys eren la integralitat feta persona, per això es van endur Catalunya amb el seu partit, i els que van a Catalunya han fet la unitat de tots els catalans i al costat nostre vindran, no en dubte, a més de tota la classe obrera i els pagesos de la nostra terra, els dirigents i militants de l'Esquerra que no participen en la traïció que s'ha preparat contra Catalunya, la República i la democràcia, els dirigents i militants que comprenen que és necessària la lluita de llur partit al costat del nostre i dels altres de Catalunya i d'Espanya.

Aquesta i no cap altra serà la unanimitat dels catalans. No la que es fabricuen els senyors Terradelles i company, com si Catalunya visqués fora d'Europa i a Europa no passés res en la seva cada com més clara situació política, a despit de l'imperialisme, que vol espessir-la per salvatge de la seva inevitable desfeta.

Les solucions nacionals que li proposen per a bastir una República democràtica, popular, sense reaccions agressives, socialistes, una República popular qui prepa la classe obrera per avançar cap al socialisme.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals es veuen en veure exemplar, després d'una encara més, fins a les darreres conseqüències.

Les masses populars que li proposen han defensat, en oposar-se als plans imperialistes i de llurs lacus, i les cuestions democràtiques assolides en curs de la Revolució nacional en cada després de l'alliberament dels països. Han defensat les nacionalitzacions, la reforma agrària, les quals

UNA POSICIO QUE NO ENS SORPREN

Franco vol una Alemanya agressora

Tothom sap que Franco i la Falange deuen llur provisió del victòria a la seva política "no interencionista", i fundamentalment, a l'acte que van rebre del feixisme internacional.

Així, hi ha qui creu que les essències no-fascistes d'el régim franquista han canviat pel sol fet que falangistes i monàrquics, agressor, en la lluita contra les Nacions Unides, contra la democràcia.

Aveu-se que el régim franquista ha canviat pel sol fet que escaigut, i molts treballadors per adaptar-se als canvis de la situació internacional; per ARRENGLERAR-SE A LA POLÍTICA ANTICOMUNISTA I ANTIDEMOCRÀTICA DELS IMPERIALISTES NORDAMERICANS, ha venit la facana del seu régime terrorista. Els ugers retors, de "democràcia orgànica".

Franco ha volgut, així, savar les aparençances per tal de mantenir el seu regne enfrontant.

Precisament, ja uns dies, l'agut comercial de la Delegació franquista a París, comentant les insinacions relatives pels imperialistes que aguanten en relació a "sua llar", el régim falangista, declarà a un representant de l'agència INS: "Se tractava anta tota de salvar les seves vides a fin de poder acceptar per la opinió pública de els països democràtics la rada en Espanya en el bloc occidental, y no de proceder a cambios efectius en el règim establecido per el general Franco."

Una gran victòria popular...

(Ve de la pàg. 1.)

molts llarg poden conduir-los al camp de la traïció i del poble més prenenc!

Ca l'illa, els espanyols i els dels altres països hauríen de convener-se que quelcom ha canviat al món i els que pretenen isolar i residenciar els comunistes corren el perill d'esser el mateixos, residencials i condemnables com a enemics dels interessos populars nacionals. Ca en cap cas, els interessos de les masses o de la nació, sinó els interessos dels enemics dels progrés i de la democràcia, els interessos dels enemics de la sobirania nacional i de la independència de cada país.

Alguns espanyols de l'emigració ens correspon, per la nostra pròpia situació, tal vegada més que a d'altres, treure experiències dels esdeveniments que es produeixen en aquests anys que som fora del nostre país; i per bé que els fets no se succeeixen amb similitud analògica, gairebé sempre les mateixes causes produeixen els mateixos efectes.

Per això no serà sorber de recordar, per a comprendre més bé allò que passa a Txecoslovàquia, alguns "pètits" detalls que tal vegada han estat oblidats o han passat desapercebuts.

Quart aniversari de l'assassinat dels nostres companys SERO i SERVETO

El dia 14 dies del mes de febrer va quedar en que, a la "Maison Centrale d'Efyses" (Lloret de Mar) foren assassinats un grup d'anarcosocialistes, dos nous més que s'afegien a l'largada d'Illa contra els exiliats del Partit Socialista del País Valencià, a Catalunya, a França, a Alemanya.

Dos nous més que provaven la teoria dels interessos dels nous partits P.S.U. i C. en tots els fronts de lluita contra el régim dels francesos, per això no serà sorber de recordar, per a comprendre més bé allò que passa a Txecoslovàquia, alguns "pètits" detalls que tal vegada han estat oblidats o han passat desapercebuts.

Entre els exiliats per la traïció, els combatents de la República, els militars del nostre P.S.U., de C. i dels seus aliats, els servents. Serot i Serveto.

Dos nous més que s'afegien a l'largada d'Illa contra els exiliats del Partit Socialista del País Valencià, a Catalunya, a França, a Alemanya.

Dos nous més que provaven la teoria dels interessos dels nous partits P.S.U. i C. en tots els fronts de lluita contra el régim dels francesos, per això no serà sorber de recordar, per a comprendre més bé allò que passa a Txecoslovàquia, alguns "pètits" detalls que tal vegada han estat oblidats o han passat desapercebuts.

En aquesta època, els exiliats per la traïció, els combatents de la República, els militars del nostre P.S.U., de C. i dels seus aliats, els servents. Serot i Serveto.

Dos nous més que s'afegien a l'largada d'Illa contra els exiliats del Partit Socialista del País Valencià, a Catalunya, a França, a Alemanya.

Dos nous més que provaven la teoria dels interessos dels nous partits P.S.U. i C. en tots els fronts de lluita contra el régim dels francesos, per això no serà sorber de recordar, per a comprendre més bé allò que passa a Txecoslovàquia, alguns "pètits" detalls que tal vegada han estat oblidats o han passat desapercebuts.

Dolores IBARRURI.

Per això, tant com d'haver produït un proletariat, aquests elements imputen a la burgesia el crim d'haver produït un proletariat revolucionari.

Per això prenen en la lluita política una part activa en totes les mesures de violència contra la classe obrera. En llur vida diària, a destruir de l'aristocràcia amb l'arruïna, saben ajupir-se per collir els fruits d'or que tomben de l'arbre de la indústria i canviar l'honor, l'umor, i la fidelitat per la llana, el sucre de remolaxa i l'aufragiu.

Igual que el capellà i el senyor feudal marxaren sempre de bracelet, el socialisme clerical marxa al costat del socialisme feudal.

Res no és més fàcil que de recobrir d'un vernis de socialisme l'ascesisme cristià. No s'havia aixecat també el cristianisme contra la propietat privada, el matrimoni, l'estat? I en comptes de tot això no havia predicat la caritat i els parracs, el celíbat i la mortificació de la carn, la vida monàstica i l'Església? El socialisme cristià no és allà cosa que l'igua beneïda amb la qual el capellà consagra el despit de l'aristocràcia.

b) El socialisme petit-burgès

L'aristocràcia feudal no és pas l'única classe arruïnada per la burgesia, no és pas l'única classe les condicions d'existeixença de la qual decadencien i caduguen en la societat burgesa moderna. Els petits burgesos i els petits pagesos de l'Estat Mitjana eren els preursors de la burgesia moderna. En el país en el qual la indústria i el comerç són en retard, aquesta classe segueix vegetant al costat de la burgesia florent.

En els països en els quals es desenvolupa amb esclat la civilització moderna, s'ha format una nova classe de petits burgesos que oscil·la entre el proletariat i la burgesia. Fracció complementària de la societat burgesa, es reconstrueix sense parar; però a causa de la concurredència dels individus que la formen es troben prènitius sense interrupció en el proletariat i que, com més va,

amb la marxa progressiva de la indústria veuen acostar-se l'hora en què seran substituïts en el comerç, la manufatura i l'agricultura per contramesters i domèstics.

En els països com França, on els pagesos tornen més de la meitat de la població, és natural que escritors que prenen partit pel proletariat contra la burgesia hagin criticat el règim burges i defensat el partit obrer des d'un punt de vista petit-burgès i pages. Així es forma el socialisme petit-burgès. Sismondi és el cap d'aquesta literatura, no solament a França, sinó també a Anglaterra.

Aquest socialisme analitzà amb molta penetració les contradiccions inherents al règim de la producció moderna. Posà al descobert les hipòcrates apologues dels economis es. Demostrà, d'una forma irrefutable, els efectes morifers del maquinisme i de la divisió del treball, la sobreproducció, les crisis, la decadència fatal dels petits burgesos i dels pagesos, la misèria del proletariat, l'anarquia en la producció, la cridanera desproporció en el reprimir de les riqueses, la guerra d'extremis industrials entre les naions, la dissolució dels vells costums, de les velles relacions familiars, de les velles nacionalitats.

Jutjant-lo, però, segons el seu com ingut real, aquest socialisme o bé pren en res abans els velis mitjans de propietat i de canvi i, amb ells, el vell règim de propietat i tota la vella societat, o bé pretén fer entrar per forces els mitjans moderns de producció i de canvi en el mercat estret del vell règim de propietat que ha estat trencat, i fa malament trencat, per ells. En l'últim altre cas, aquest socialisme és al mateix temps reactionari i utòpic.

Heus ací el seu darrer mot: per a la manufatura, el règim corporatiu; per a l'agricultura, el règim patriarcal.

En el darrer terme de la seva evolució, aquesta escola ha caigut en el vil marasma d'un demà d'embarriques.

c) El socialisme alemany o socialisme de debòs

La literatura socialista i comunista de França que,

Aquesta posició no ens sorprèn, puis que no hem creuat mai en els canvis efectius, ni de cap mena, d'el régime franquista.

Aquest fou, ahir, el fill, l'amic, l'admiració, en la lluita contra les Nacions Unides, contra la democràcia.

Franco i la Falange no accepten les concessions feles a la U.N.S.S. perquè la desfeta del nazisme alemany ha significat, a la zona d'ocupació, la DESTRUCCIÓ —militar i política— de l'hitlerisme, com ho prenencen les MESURES EFECTIVES DE DESINTEGRACIÓ i democratització realitzades en l'esmentada zona.

Franco i la Falange no accepten les concessions feles a la U.N.S.S. perquè la desfeta de les zones d'ocupació alemany ha significat, a la zona d'ocupació sovietica, el triomf i el desenvolupament d'una veritable democràcia a Corea, el sorgiment, en aquesta zona abans esclavitzada per l'imperialisme nòrdic, d'una vigorosa República popular.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En aquesta època, les MESURES EFECTIVES DE DESINTEGRACIÓ i democratització realitzades en l'esmentada zona.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme

una trucada d'Alemanya a més allà del límit de les convençions internacionals.

En adoptar una actitud semblant el franquista es queixen del fet que, a desgracia de la política anticomunista dels imperialistes, a les zones d'ocupació alemany, s'ha portat a terme</p

FALSIFICADORS DE LA HISTORIA

(Acta d'acusació soviètica contra les mentides de Washington)

Continuació de la nota «Falsificadors de la Història» facilitada per l'Oficina d'Informació Soviètica:

Aquest era el llenguatge de la diplomàcia britànica en el període d'avantguerra. Després d'aquesta època, des del 12 de març del 1938, Hitler s'apoderà d'Austràlia sense topar amb cap resistència per part de la Gran Bretanya i França. La Unió Soviètica tot soi, en aquell moment, a llançar un erit d'alarme i a llançar una nova crida a l'organització de la defensa colletiva de la independència dels països europeus d'agressió.

Des del 17 de març del 1938, el Govern Soviètic havia adreçat a les potències una nota declarant-se disposat a emprendre amb les altres potències, «la pau europea» (1).

El complot contra Txecoslovàquia per part d'Alemanya

L'ocupació de Txecoslovàquia per Alemanya fou l'anella següent en la cadena de l'agressió alemanya i de la preparació de la guerra a Europa. Aquests pocs importants cap al desfermament de la guerra a Europa no va poder ésser donat per Hitler més que amb el recolzament directe de la Gran Bretanya i de França.

Des del 10 de juliol del 1938, l'ambaixador d'Alemanya a Londres, Dirksen, comunicava a Berlín que el Govern britànic «havia fet de la recerca d'un compromís amb Alemanya un dels punts essencials del seu programa», i que «aquest Govern ministerial envers Alemanya el màxim de comprensió que podria manifestar un equip, qualsevol de polítics britànics» (2).

Dirksen escrivia que el Govern bri-

Munic

No és gens necessari de recordar els fets patents que es refereixen a la transacció de Munic. Amb tot, no cal oblidar que el 19 de setembre de 1938, es a dir, quatre dies després de l'encontre Hitler-Chamberlain —aquej correr havia traslladat, en avió a la residència hitleriana de Berchtesgaden— els representants dels Gouverns britànics i francesos exigien dels txecoslovacs la transferència a Alemanya de les regions del Txecoslovàquia que principalment poblaven alemanys del Sudetes. Dirksen, per a justificar aquesta exigència, que això era impossible, segons els de mandat, ja que els txecoslovacs, en els interessos viles de Txecoslovàquia. Es preclamava un compromís de «no-agressió hitleriana» intentant disfressar llur traïció amb la promesa d'una garantia internacional de les noves fronteres de l'Estat txecoslovac, com una «contribució a l'obra d'apàviment d'Europa» (3).

El 20 de setembre, el Govern txecoslovac contínuava a les propostions anglo-franceses. Declarava que «adoptades d'unes tales proposicions emiratralitzat en tots els aspectes a una multitud voluntària i completa de l'estat». El Govern txecoslovac feia evidira l'afirmació dels governants britànics i francesos sobre el fet que «la paralisi del Txecoslovàquia hauria com a conseqüència canvis polítics profunds a tota l'Europa central i del sud-oest».

«L'equilibri de forces a l'Europa central i a Europa en general» —declarava en la seva resposta el Govern txecoslovac— «seria destruïda, la qual cosa portaria greus conseqüències per a tots els altres Estats, molt particularment per a França».

El Govern txecoslovac llançà una darrera crida als Gouverns de la Gran Bretanya i de França, demanant-los de revisar llurs punts de vista i subratllant que això era, no solament per l'interès del Txecoslovàquia, sinó igualment dels seus amics, en l'intens «de tota la causa de la pau i d'un desenvolupament normal d'Europa». Però els governants anglo-francesos continuaren imperfèctius.

L'endemà, el Govern britànic va adreçar la seva resposta al Govern txecoslovac. En aquesta nota li proposava de retirar la seva resposta a les propostions inicials anglo-franceses i de «suspensos amb urgència i seriosament» els procs i els contra abans de crear una situació de la qual el Govern britànic no podria assumir la responsabilitat. En conclusió, el Govern britànic subratllava que no podia creure que el projecte txecoslovac d'arbitratge fos acceptable en aquell moment. La nota britànica feia remarcar que «el Govern alemany consideri la situació com susceptible d'ésser resolta per via d'arbitratge com ho proposa el Govern txecoslovac».

En conclusió, la nota britànica posava en guarda el Govern txecoslovac i decrava, en un lo amenaçant, que en el cas en el qual el consell donat per la Gran Bretanya fos declinat, el Govern txecoslovac «hauria d'ésser lluïre de recórrer a tota societat que considerés conforme a la situació que puguis existir més endavant».

La conferència de Munic, que va tenir lloc el 29 i 30 de setembre del 1938, entre Hitler, Chamberlain, Mussolini i Daladier, fou coronament de la vergonyosa transacció plenament concertada i malament enfrontada dels principals participants del compliment contra la pau. El des de Txecoslovàquia fou decidit sense que ella hi participés en cap mesura. Els representants del Txecoslovàquia no foren invitats a Munic més que per a conceixer amb sumissió els resultats de l'entesa entre els imperialistes.

Tota l'actitud de la Gran Bretanya i de França no deixava cap dubte sobre aquest punt que l'acte inaudí de tractació comès pels governants britànics i francesos respecte del poble txecoslovac i la seva República na era de cap manera un episodi fortítil en la política d'aquests Estats sinó un element important en la política la finalitat de la qual era orientar l'agressió hitleriana contra la Unió Soviètica.

El veritable senyal de l'entesa de Munic fou denunciada en aquesta època per Josep Stalin dient que «hom ha donat als alemanys regions de Txecoslovàquia com a preu de llur compromís de desfermar la guerra contra la Unió Soviètica» (4).

L'essència de tota la política d'ideus governamentals anglo-francesos en aquest període fou revelada en les paraules següents de Stalin a XVII Congrés del Partit Comunista (b) de la URSS, el març del 1938:

«La política de no-intervenció —deia

pau i de dictar llurs condicions als beligerants debilitats» (5).

L'acord de Munic fou acollit amb indignació i amb un blasme decidit en els meus democràtiques de l'efecte p'sos, adicte dels Estats Units, la Gran Bretanya i França. Hom pot justificar l'actitud d'aques s medis a pesar de la traïció muniquesa dels governants anglo-francesos, encara que només fos

amb comentaris com els que es troben, per exemple, en el llibre publicat als Estats Units per M. Sayes i A.E. Kahn sota el títol de «La guerra secreta contra la Unió Soviètica».

Heus ac allò que escriuen els autors d'aquest llibre en relació a Munic:

«Ils Gouverns de l'Alemanya nazi, de

la Itàlia feixista, de la Gran Bretanya i de França signaven et pacte de Mu-

nic, la santa aliança antisoviètica en la qual somiava la reacció mundial des del 1918.

El pacte privava la URSS de tot el seu dret d'alemanya a Londres, en el seu informe del 3 d'agost del 1937, i adreçat al ministre alemany d'Afers extrerals, tal com ho demostra els documents capturats per l'Exèrcit soviètic quan la flota d'Alemanya

hitleriana:

«Pels seus armaments, i adquerint la seva potència i posar-se al d'Eur. Vol, al mateix temps, arribar a un acord amb Alemanya per la d'negociacions» (9).

Els calumniadors i els falsificadors de la història voldríen amagar aquells documents que projecten una lluvia sobre la situació que ha regnado els darrers mesos d'avantguerra. Sensò, però, és impossible de comprendre la veritable història de guerra. Encetant converses amb l'Unió Soviètica i acordant garanties Polònia, a Romania i a Grècia al recolzament dels medis governamentals dels Estats Units, jugaven el joc amb la intenció de conquerir Hitler amb l'Alemanya, i d'orientar l'agressió d'aquesta cap a l'est, contra la Unió Soviètica.

Els calumniadors i els falsificadors de la història voldríen amagar aquells documents que projecten una lluvia sobre la situació que ha regnado els darrers mesos d'avantguerra. Sensò, però, és impossible de comprehendre la veritable història de guerra. Encetant converses amb l'Unió Soviètica i acordant garanties Polònia, a Romania i a Grècia al recolzament dels medis governamentals dels Estats Units, jugaven el joc amb la intenció de conquerir Hitler amb l'Alemanya, i d'orientar l'agressió d'aquesta cap a l'est, contra la Unió Soviètica.

La Unió Soviètica, fidel als seus compromisos

De totes les grans potències, la Unió Soviètica ha estat l'única que haig pres una part activa en tots les etapes de la tragèdia txecoslovaca, en la defensa de la independència i dels drets nacionals de Txecoslovàquia. Els seus intentants per a justificar-se davant dels ulls de l'opinió pública, i els Gouverns de la Gran Bretanya i de França presidençats hipòticament ignorant, segons ells, si la Unió Soviètica compliria els compromisos que es desprenden del tractat d'assistència mutua. Afirmanix que sabien falsa, ja que el Govern soviètic s'havia declarat públicament dispost a intervenir a favor de Txecoslovàquia. Però, França va negar a complir amb el seu deute.

Amb tot, el Govern soviètic va declarar novament la veïtat de la transacció de Munic, que es pronunciava per la convocatòria d'una conferència internacional per tal d'aportar un ajut pràctic a Txecoslovàquia i prendre mesures per tal de mantenir la pau.

Quan l'ocupació de Txecoslovàquia va esdevenir un fet i que els Gouverns dels països imperialistes varen declarar, i tan després de l'altra, reconèixer el fet consumat, el Govern soviètic condemnava, en la seva nota del 18 de març, el cop de forces contra Txecoslovàquia, perpetrat per Alemanya hitleriana amb la complicació de la Gran Bretanya i de França, com un acte arbitrari, de violència i d'agressió. En aquesta nota, el Govern soviètic subratllava que els drets d'Alemanya i d'Anglaterra referaven l'amenaça a la pau universal, «entretenen l'estabilitat política a Europa central, multiplicant els elements de l'estat d'alarma existent ja a Europa, i donant un nou cop als sentiment de seguretat dels pobles» (1).

Hom no es limità, però, a lluitar Txecoslovàquia a Hitler. Els Gouverns de la Gran Bretanya i de França varen a veure qui signaria primer uns acords polítics amb l'Alemanya hitleriana. El 30 de setembre del 1938, signà a Munic, per Chamberlain, un acord entre els dos països. La direcció constava que ja no existien entre França i Alemanya qüestions litigioses d'ordre territorial i que la frontera entre els dos països era definitiva. En conclusió, la declaració deixa que els dos Gouverns fançais i britànics d'abstingut de l'agressió contra Txecoslovàquia, mentre que l'acord de Munic, que es solidificava de les relacions europees i de la salvaguarda de la pau universal, no desforsava el gran desig d'assegurar el manteniment de relacions d'aquells països.

En aquest acord amb l'Alemanya hitleriana hom van dibuixar-se amuntament del desig dels Gouverns de França i d'Alemanya, i d'abstingut de l'agressió contra Txecoslovàquia. Però, França va negar a complir amb el seu deute.

Amb tot, el Govern soviètic va declarar novament la veïtat de la transacció de Munic, que es pronunciava per la convocatòria d'una conferència internacional per tal d'aportar un ajut pràctic a Txecoslovàquia i prendre mesures per tal de mantenir la pau.

Quan l'ocupació de Txecoslovàquia va esdevenir un fet i que els Gouverns dels països imperialistes varen declarar, i tan després de l'altra, reconèixer el fet consumat, el Govern soviètic condemnava, en la seva nota del 18 de març, el cop de forces contra Txecoslovàquia, perpetrat per Alemanya hitleriana amb la complicació de la Gran Bretanya i de França, com un acte arbitrari, de violència i d'agressió. En aquesta nota, el Govern soviètic subratllava que els drets d'Alemanya i d'Anglaterra referaven l'amenaça a la pau universal, «entretenen l'estabilitat política a Europa central, multiplicant els elements de l'estat d'alarma existent ja a Europa, i donant un nou cop als sentiment de seguretat dels pobles» (1).

Hom no es limità, però, a lligar Txecoslovàquia a Hitler. Els Gouverns de la Gran Bretanya i de França varen a veure qui signaria primer uns acords polítics amb l'Alemanya hitleriana. El 30 de setembre del 1938, signà a Munic, per Chamberlain,

que no fer-se mai més la guerra. Estem fermament decidits a examinar igualment les altres qüestions que interessen els nostres dos països, per la via de consultes i d'esforçar-nos per allunyar en l'avenir qualsevol motiu de diferència, per tal de contribuir a assentar la pau a Europa» (8).

Era, per part de la Gran Bretanya i d'Alemanya, una declaració de no-agressió entre aquests dos països.

per totes les qüestions que afecten els dos països i consultar-se mutuament en els casos en els quals aquestes qüestions poguessin, en llur evolució posterior, portar complicacions internacionals.

Era, per part de França i d'Alemanya, una declaració de no-agressió entre aquests dos països.

En aquesta declaració es deia que els Gouverns soviètic i francès havien arribat des de la convicció que les relacions pacífiques dels dos països entre Alemanya i França d'allunyaven de la amenaça de l'agressió hitleriana amb la idea que l'accord de Munic i altres convenços anteriors havien ja obert les portes de l'agressió hitleriana cap a l'est, del costat de la Unió Soviètica.

En aquest acord amb l'Alemanya hitleriana hom van dibuixar-se amuntament del desig dels Gouverns de França i d'Alemanya, i d'abstingut de l'agressió contra Txecoslovàquia. Però, França va negar a complir amb el seu deute.

Amb tot, el Govern soviètic va declarar novament la veïtat de la transacció de Munic, que es pronunciava per la convocatòria d'una conferència internacional per tal d'aportar un ajut pràctic a Txecoslovàquia i prendre mesures per tal de mantenir la pau.

Quina era doncs, aleshores, la política de la Unió Soviètica d'una part i de l'altra?

En aquest acord amb l'Alemanya hitleriana, els dos Gouverns estaven fent uns acords polítics amb l'Alemanya hitleriana. Hom anava cap a l'isolament total de la Unió Soviètica.

III

Isolament de la Unió Soviètica Pacte de no-agressió sovieto-alemany (a)

Després de l'ocupació de Txecoslovàquia, l'alemanya feixista comença a preparar la guerra d'una manera totalment oberta davant dels ulls de tot el món. Hitler, enfrontat a la Gran Bretanya, per França, no es mostrava més i deixa de presentar-se com un partidari d'un arranjamant pacífic dels problemes europeus. Començava a ser més i més dramàtic dels períodes d'avantguerra. Ja en aquest moment, era evident que cada dia que passava

acostava la Humanitat a una catifa mortíflora sense precedents.

Quina era doncs, aleshores, la política de la Unió Soviètica d'una part i de l'altra?

En aquest acord amb l'Alemanya hitleriana, els dos Gouverns estaven fent uns acords polítics amb l'Alemanya hitleriana. Hom anava cap a l'isolament total de la Unió Soviètica.

L'intent d'audir la resposta a aquesta qüestió, intentat pels falsificadors de la història dels Estats Units, democràcia solament que aquests no tenen la consciència prou tranquilla.

Maniobres hipòcrites...

La Unió Soviètica, conjuges els medis dirigits, els Estats Units, en aquesta guerra fatal de la primavera i l'estiu del 1939, quan la guerra trucava ja a la porta, seguia sempre la línia d'una política d'oposició. Era una política de provocació que empesjava l'acumulació de forces enemigues contra la Unió Soviètica. Per a durar la pindola, es velava aquesta política, no solament amb frases hipòcrites en les quals hom es deia que es deixa de presentar-se a la URSS, sinó també amb certes maniobres diplomàtiques, forces elements destinades a amagazinar-se en la línia de pobles el caràcter real de la línia política seguida.

Aquests maniobres consistien, en primer terme, en les converses del 1939 que la Gran Bretanya i França havien decidit entamar amb la Unió Soviètica. Per tal d'enganyar, l'opinió

publica, els medis dirigits anglo-francesos començaven a acceptar de paraula, el principi de l'acesa neutralitat entre la Gran Bretanya, França i la URSS, a través de reciprociat en cas d'una agressió directa de la qual britàniques concisen, i quant es va obrir la marxa d'una guerra, ja en aquesta eventualitat, Siedeck va enviar a Munic una carta en la qual, en el seu nom, intentava imposar a la URSS, garanties que es considerava que la Gran Bretanya, França i la URSS, havien d'autoritzar.

En aquest acord amb l'Alemanya hitleriana, els dos Gouverns estaven fent uns acords polítics amb l'Alemanya hitleriana. Hom anava cap a l'isolament total de la Unió Soviètica.

En aquest acord amb l'Alemanya hitleriana, els dos Gouverns estaven fent uns acords polítics amb l'Alemanya hitleriana. Hom anava cap a l'isolament total de la Unió Soviètica.

En aquest acord amb l'Alemanya hitleriana, els dos Gouverns estaven fent uns acords polítics amb l'Alemanya hitleriana. Hom anava cap a l'isolament total de la Unió Soviètica.

En aquest acord amb l'Alemanya hitleriana, els dos Gouverns estaven fent uns acords polítics amb l'Alemanya hitleriana. Hom anava cap a l'isolament total de la Unió Soviètica.

En aquest acord amb l'Alemanya hitleriana, els dos Gouverns estaven fent uns acords polítics amb l'Alemanya hitleriana. Hom anava cap a l'isolament total de la Unió Soviètica.

En aquest acord amb l'Alemanya hitleriana, els dos Gouverns estaven fent uns acords pol